

V I Lenin

En plågsam men nödvändig lärdom

Veckan den 18-24 februari 1918 kommer att gå till den ryska – och internationella – revolutionens historia som en av de största vändpunkterna.

Den 27 februari 1917 störtades monarkin av det ryska proletariatet tillsammans med den del av bönderna, som väckts av krigshändelsernas förlopp, och tillsammans med bourgeoisin. Den 21 april 1917 störtade det den imperialistiska bourgeoisins envælde och förde över makten i händerna på de småborgerliga förespråkarna för kompromisser med bourgeoisin. Den 3 juli gav stadsproletariatet genom sin spontana demonstration kompromissmakarnas regering en svår chock. Den 25 oktober störtade det denna regering och upprättade arbetarklassens och fattigböndernas diktatur.

Det blev nödvändigt att försvara denna seger i inbördeskriget. Det tog ungefär tre månader. Det började med segern över Kerenskij vid Gattjina, fortsatte med segrarna över bourgeoisin, officersaspiranterna och en del av de kontrarevolutionära kosackerna i Moskva, Irkutsk, Orenburg och Kiev och slutade med segern över Kaledin, Kornilov och Aleksejev i Rostov vid Don.

Det proletära upprorets brand flammade upp i Finland. Elden spred sig till Rumänien.

Segrarna på fronten i hemlandet vanns relativt lätt, ty fienden hade varken teknisk eller organisatorisk övervikt och dessutom hade han ingen ekonomisk bas och inget stöd bland folkmassorna. Den lätthet varmed segrarna vanns gjorde att huvudet förvreds på många av ledarna. Man fick inställningen, att ”vi kommer att segra lätt”.

Man blundade för den väldiga upplösningen i armén, som snabbt demobiliserade sig själv och lämnade fronten. Man berusade sig med revolutionära fraser. Man tillämpade dem på kampen mot världsimperialismen. Man tog Rysslands temporära ”frihet” från dess tryck för något normalt, medan denna ”frihet” i själva verket endast berodde på en paus i kriget mellan de tyska och de brittisk-franska rövarena. Man tog de masstrejker, som började i Österrike och Tyskland, för en revolution, som alltså redan hade befriat oss från det stora hotet från den tyska imperialismen. I stället för allvarligt, effektivt, aldrig sviktande arbete för att bistå den tyska revolutionen, som håller på att födas på ett särskilt svårt och tungt sätt, började man vifta med armarna: ”Vad kan de där tyska imperialisterna göra – med Liebknecht på vår sida kommer vi att sparka ut dem ögonblickligen!”

Veckan den 18-24 februari 1918, från erövringen av Dvinsk till erövringen av Pskov (senare återtaget), den vecka då det imperialistiska Tyskland gick till militär offensiv mot den socialistiska sovjetrepubliken, blev en bitter, kränkande och plågsam men nödvändig, nyttig och välgörande lärdom. Hur oändligt instruktivt har det inte varit att jämföra de två grupper av telegram och telefonmeddelanden, som nått regeringscentralen den här veckan! Dels den ohämmade orgien i revolutionära fraser av ”resolutionstyp” – man kan kalla dem steinberg-fraser om man minns mästerverket i den stilen, det tal som hölls av vänster (hm ... hm) socialistrevolutionären Steinberg på centrala exekutivkommitténs lördagssammanträde. Dels de plågsamma och förödmjukande meddelanden om att regementen vägrat hålla sina ställningar, om vägran att ens försvara Narvalinjen, om vägran att lyda ordern om att förstöra allt vid en reträtt för att nu inte tala om flykt, kaos, handfallenhet, hjälplöshet och slarv.

En bitter, kränkande och plågsam men nödvändig, nyttig och välgörande lärdom!

Den medvetne, tänkande arbetaren kommer att dra tre slutsatser av denna historiska lärdom: om vår hållning till försvaret av fosterlandet, till landets värnkraft och till det revolutionära,

socialistiska kriget; om de förutsättningar under vilka vi kan komma i kollision med världs-imperialismen; om det rätta sättet att ställa frågan om våra relationer till den internationella socialistiska rörelsen.

Vi är försvarshängare nu, från och med den 25 oktober 1917, vi är för försvar av fosterlandet från den dagen. Orsaken är, att vi *i handling* har bevisat att vi har brutit med imperialismen. Vi har sagt upp och offentliggjort de smutsiga och blodsbesudlade imperialistiska sammansvärjningsfördragen. Vi har störtat *vår* bourgeoisie. Vi har gett frihet åt de av oss förtryckta folken. Vi har gett jord åt folket och infört arbetarkontroll. Vi är för försvar av den socialistiska sovjetrepubliken i Ryssland.

Just av den anledningen att vi är för försvar av fosterlandet kräver vi dock en *allvarlig* inställning till landets värnkraft och krigsförberedelser. Vi förklarar skoningslöst krig mot de revolutionära fraserna om revolutionärt krig. Det måste förberedas länge och allvarligt och därvid måste man börja med ekonomisk återuppbyggnad av landet, med anläggning av järnvägar (ty utan sådana är modern krigsföring en helt innehållslös fras), med återställande överallt av den strängaste revolutionära disciplin och självdisciplin.

Med tanke på försvaret av fosterlandet är det ett brott att ta en krigskonflikt med en fiende som är oändligt starkare och bättre förberedd, eftersom vi uppenbarligen inte har någon armé. Med tanke på försvaret av fosterlandet är det vår plikt att underteckna den tyngsta, mest förtryckande, brutala och skändliga fred – inte för att ”kapitulera” för imperialismen utan för att lära oss och förbereda oss att kämpa mot den på ett allvarligt och effektivt sätt.

Den gångna veckan har fört den ryska revolutionen upp till en omätligt högre nivå i den världshistoriska utvecklingen.

Historien har under dessa dagar gått framåt och uppåt med flera trappsteg på en gång.

Hittills har vi haft att göra med ömkliga, föraktliga (med tanke på världsimperialismen) fiender, en idiot vid namn Romanov, storskrävaren Kerenskij, band av officersaspiranter och borgare. Nu har världsimperialismens jätte rest sig mot oss, en tekniskt förstklassigt utrustad och genomorganiserad, civiliserad jätte. Han *måste* bekämpas. Och man måste veta hur han skall bekämpas. Det bondeland som genom tre års krig utsatts för exempellös förstörelse och påbörjat den socialistiska revolutionen måste undvika en krigskonflikt – så länge det ännu går att undvika en sådan även om det blir till priset av de tyngsta offer – just för att ha möjlighet att uträtta något betydande tills ”den sista avgörande striden” flammar upp.

Denna strid kommer att flamma upp först då den socialistiska revolutionen bryter ut i de avancerade imperialistiska länderna. Denna revolution mognar otvivelaktigt och blir starkare för varje månad och varje vecka som går. Man *måste* hjälpa denna mognande kraft. Man måste *veta hur* den skall hjälpas. Man kommer inte att hjälpa den utan i stället att skada den, om man utlämnar den sovjetiska socialistiska grannrepubliken att krossas i ett ögonblick, då den uppenbarligen inte har någon armé

Man får inte förvandla den stora parollen ”Vi satsar på socialismens seger i Europa” till en fras. Detta är en sanning, om man tänker på den långa och svåra vägen fram till socialismens fullständiga seger. Det är en obestridlig, filosofisk-historisk sanning med hänsyn till hela ”eran av socialistisk revolution”. Varje abstrakt sanning blir dock en fras, om den tillämpas på *vilken som helst* konkret situation. Det är obestridligt, att ”varje strejk rymmer den sociala revolutionens hydra”. Det är dock nonsens att tro, att man kan gå direkt från en strejk till revolution. Om vi ”satsar på socialismens seger i Europa” i den meningen, att vi kommer att garantera folket, att den europeiska revolutionen kommer att bryta ut och absolut segra inom de allra närmaste veckorna, absolut innan tyskarna hinner nå fram till Petrograd, Moskva eller

Kiev, innan de hinner ”göra slut” på våra järnvägstransporter, så handlar vi inte som allvarliga internationalistiska revolutionärer utan som äventyrare.

Om Liebknecht besegrar bourgeoisin om 2-3 veckor (vilket inte är omöjligt), så klarar han oss ur alla svårigheter. Det är obestridligt. Men om vi fastställer vår taktik idag i kampen mot imperialismen av idag i hopp om att Liebknecht förmodligen måste segra just inom de närmaste veckorna, så förtjänar vi inget annat än löje. Vi kommer att förvandla nutidens största revolutionära paroller till en revolutionär fras.

Lär av revolutionens plågsamma men nyttiga lärdomar, kamrater arbetare! Förbered er att allvarligt, kraftfullt och orubbligt försvara fosterlandet, försvara den socialistiska sovjetrepubliken!

Pravda nr 35 (kvällsupplagan), den 25 (12) februari 1918

V I Lenin, *Samlade skrifter*, 5:e ry uppl, b 35, s 393-397

Undertecknat: *Lenin*